

Kjøbenhavn, gaa med til Bevilling af saa mange flydende Forter, som Regjeringen anser nødvendige for at afværge et pludseligt Oversald; thi disse Forter ville jo ikke i nogen Henseende blive os, idet de kunne flyttes. — Den forlangte Sum skal jeg ikke komme nærmere ind paa at omtale, da det vistnok er upraktisk, saalænge man ikke er enig om Grundlaget for Forsvaret. Derimod kan jeg ikke undlade med et Par Ord at fremdrage en anden Side af Sagen, som maaste kan blive afgjørende; nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Udgifterne skulde knyttes til en Indtægts- og Formuekat eller ikke. Det er aabenbart, at det her væsentligt er finansielle Betragtninger, som maa gjøre sig gjældende. Efter den Fremstilling, som den høitærede Finantsminister gav under Finantslovens første Behandling, og som jeg tror, man maa have Lov til her at komme lidt ind paa, navnlig i Betragtning af, at det foreliggende Lovforslag, efter Motiverne at dømmes, ikke er forelagt af Krigsministeren alene, men af Regjeringen, ser jeg ikke rettere, end at vor finansielle Tilstand, vor Balance ikke er heldig eller — for at sige det rent ud, — ikke er retfærdig. En god Balance er aabenbart ingenlunde Bevis for, at Landets Finantsstilstand er glimrende, lysende eller god; det kan tværtimod være et Tegn paa, at den er slet, idet Skatterne ere for høie. Ere nu endvidere de Skatter, som ere for høie, slette Skatter, er det et yderligere Bevis for, at Finantsstilstanden ikke er god, naar der fremkommer et Overskud som det, vi nu have med at gjøre. Dette Overskud — jeg taler her kun om det egentlige Overskud, som ikke er blevet bestridt, men som Alle ere enige om, altsaa med Fradrag af Sernbaneaktivet, om hvis Værdi der jo er forskjellige Meninger — fremkommer jo væsentlig, som vi Alle vide, gennem de høie indirekte Skatter. Hvor meget man nu end kan strides om, i hvor høj Grad disse Afgifter tynger paa den fattige Del af Befolkningen, tror jeg dog, man maa være enig om, at en saadan Strid er overflødig; thi allerede det, at disse Afgifter hvile paa den fattige Del af Befolkningen, er uretfærdigt. Spørgsmaalet er ikke, om den Fattige betaler for meget, men om han overhovedet betaler, thi han skal slet ikke betale indirekte Afgifter, og navnlig bør han ikke betale til Forsvarsvæsenet, da det vistnok væsentlig er ham, paa hvem selve Børnepligten hviler haardest, navnlig i Krigstid. Saa Meget tror jeg altsaa, man vil indrømme mig, at vor nuværende finansielle Tilstand, vor nuværende Balance, vor nuværende Overskud, er begrundet i en uretfærdig Bestatning. Der foreslaas nu fra Regjeringens Side at udvikle Landets Forsvarsvæsen gennem en fortsat Bevarelse af denne uretfærdige Bestatning; men det er noget, som man aabenbart, affet fra det politiske Synspunkt, — det er der her ikke Tale om — er pligtig til at modsætte sig fra et

rent Retfærdighedssynspunkt. Vi kunne ikke forsvare at bygge en stor Bygning og at foretage en stor Udvikling af vort Forsvarsvæsen, naar vi derved paa en Maade binde os til at bevare en Bestatning, som vi ikke kunne forsvare. Derfor er der navnlig i dette Dieblif den allerførste Opfordring for os til at tage dette Bestatningsspørgsmaal under Behandling. Det maa nu indrømmes, at alle Parter i Rigsdagen paa ganske saa nær ere enige med os paa denne Side om, at en Indkomsskat er nødvendig; men det bliver da tillige sagt fra anden Side: Hvorledes kan det forsvares netop at stille denne Indkomst- og Formuekat som Betingelse for Forsvarsvæsenets Udvikling og at gjøre denne afhængig af en Overenskomst mellem Regjering, Folkething og Landssting om en bestemt Indkomsskat? Der til skal jeg ganske i Almindelighed sige: Det er Noget, som forsvares sig selv, naar man tager Hensyn til den politiske Situation, hvori vi nu staa. Under almindelige Forhold, hvor et Folkethingsflertal har den berettigede Del af Indflydelse, som det bør have i Jølse den almindelige Opfattelse af en konstitutionel Forfatning, ere saadanne Midler overflødige, det er ganske vist; men under særlige Forhold, hvor man saa at sige ikke har noget andet Middel eller nogen anden Udfigt til at sætte enhver Forandring og enhver Forbedring igjennem end netop det, at man knytter den til Ting, som bestemt fordrer fra den anden Side, er man saa at sige drevet og tvungen til at gaa denne Vej. Derfor Folkethinget vilde give Bevilling til Bestatningerne, saaledes som de Andre ønske dem, og samtidig finde sig i, at den uretfærdige Tilstand og Bestatning vedbliver at være bestaaende, vilde Folket med Dette kunne sige: Naar Folkethinget lader enhver Mulighed til at afhjælpe bestaaende Uretfærdigheder gaa forbi, handler det uforsvarligt. Skulle vi altsaa overhovedet — og det er da ogsaa af Bigtighed — overfor os selv kunne forsvare, hvad vi gjøre, ere vi nødsagede til at knytte disse to Ting sammen. Jeg kan ikke negte, at jeg beklager det, og det saameget mere, som jeg havde haabet, at vi ved Hjælp af denne Regjering skulde være komne ud af den nuværende Tilstand. Jeg har aldrig gjort nogen Hjemmelighed af — hvad vistnok heller ikke kan bestrides —, at denne Regjering i sin Sammensætning ingenlunde er, hvad man kalder en Folkethingregjering, og jeg tror heller ikke, at den selv gjør Fordring paa dette Prædikat. Jeg lægger paa ingen Maade Regjeringen det til Last, at den ikke er det, men jeg udtaler kun det Faktum, at den ikke er det. Derimod har jeg virkelig endnu i dette Dieblif den fulde og faste Overbevisning, at der ikke er nogen Regjering, og at vi navnlig i længere Tid ikke have haft nogen Regjering, som er i Besiddelse af saa store Forudsætninger for herhjemme at kunne bringe Forholdene ind i en god, lykkelig og held-